

Άσκηση και ποιμαντική δράση του γέρ. Κορνήλιου Μαρμαρινού (αρχιμ. Δημήτριος Καββαδίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1P30QGb>]

Κοντά στην Μονή βρήκε κάποτε μία σπηλιά, στην οποία κατέ-φευγε κατόπιν ευλογίας για ολιγόωρη προσευχή και ανασύνταξη των πνευματικών του δυνάμεων. Μία ημέρα μετά από έμπυρη και κατανυκτική προσευχή ήλθε σε έκσταση και το πνεύμα του μετα-φέρθηκε στο χωριό του Χαλκειός και συγκεκριμένα στη βουνο-πλαγιά Λαζαρέτο, για την οποία από το όνομά της υποθέτουμε ότι πρέπει να ήταν παλαιότερα καταφύγιο λεπρών συνανθρώπων μας. Είδε την Παναγία καθισμένη σε ένα βραχάκι και του είπε: «Εδώ θα κτίσεις το σπίτι μου». Άλλη φορά είδε την Παναγία στο ίδιο σημείο να δείχνει με το άχραντο χέρι Της τον τόπο αυτό όπου θα έκτιζε το μοναστήρι. Συγκινημένος εξομολογήθηκε το όραμα στον Γέροντα Γαβριήλ, ο οποίος του είπε να βάλει ως σκοπό της ζωής του να κάνει το θέλημα της Παναγίας. Αυτό και έπραξε.

Αγωνιζόταν πνευματικά με ένταση και περίμενε να του δείξει η Παναγία τί έπρεπε να κάνει. Ωστόσο είχε αποκτήσει μεγάλη φήμη ο ενάρετος βίος του και γι' αυτό πολλοί πήγαιναν να τον συναντή-σουν, για να πάρουν την ευχή του και να ακούσουν την θεοφώτιστη διδαχή του. Στα νησιά Χίο και Μυτιλήνη ο κόσμος τον αγαπούσε και τον εμπιστευόταν. Ο Μητροπολίτης Μυτιλήνης Κωνσταντίνος Κοϊδάκης τον κάλεσε στο χωριό Κουρνέλα Πλωμαρίου. Εκτιμώντας την προσωπικότητα και τα καλά λόγια που άκουγε γι' αυτόν, τον χειροτόνησε διάκονο και ιερέα και τον μετονόμασε Κορνήλιο (από τις λέξεις Κουρνέλα και ήλιος), με την διάπυρη ευχή να λάμψει σαν τον ήλιο. Ως ιερέας ο Γέροντας Κορνήλιος αγαπήθηκε ακόμη περισσότερο, διότι ήταν ευλαβής και ευσυνείδητος. Οι ντόπιοι τον βοήθησαν να κτίσει ναό της Αγίας Ειρήνης στον τόπο όπου μετά από όραμα βρέθηκε η αγία εικόνα Της. Μετά την αποπεράτωση του έργου αυτού επέστρεψε στην Χίο.

Αμέσως ξεκίνησε το κτίσιμο του μοναστηριού της Παναγίας φωνάζοντας ολημερίς μέσα από την ψυχή του: «Γλυκειά μου Παναγία, βοήθησέ με»! Το Μοναστηράκι του κτίσθηκε σε έκταση δέκα οργυιών που ανήκε στον Ναό της Κοιμήσεως της Θεοτόκου Χαλκειούς και πουλήθηκε στον ίδιο στις 6 Μαΐου 1934 αντί του ποσού των εννεακοσίων δραχμών. Χρήματα δεν είχε βέβαια, διότι τα μοίραζε στους πιο φτωχούς από αυτόν. Επιβραβεύοντας την πίστη και την εμπιστοσύνη στο πρόσωπό Της, η Παναγία του έστελνε χρήματα και πρόσωπα για να τον βοηθήσουν στο θεάρεστο έργο του. Έτσι όχι μόνο έκτισε το Μοναστήρι, αλλά μάζεψε γύρω του

γυναίκες που τον βοηθούσαν στις εργασίες και επιθυμούσαν να γίνουν μοναχές. Ο ίδιος δεν αγωνιούσε και δεν είχε άγχος για τίποτε. Προσευχόταν αδιάλειπτα στις γύρω σπηλιές και έτσι προσέλκυε την Χάρη του Θεού, την οποία είχε αμέριστη βοηθό του στο στήσιμο του Μοναστηριού. Η καθαρότητά του είχε ως αποτέλεσμα να ενοικήσει μέσα του η Χάρη του Θεού και να τον εμπλουτίσει με υπερφυσικά δώρα και χαρίσματα. Απέκτησε τις θείες ενέργειες της διορατικότητας και προορατικότητας, για να βοηθάει τις μοναχές και τα πνευματικά του παιδιά. Η μοναδική του επιδίωξη ήταν η ένωσή του με τον Θεό διά της «ευχής».

Πολλές φορές αποσυρόταν για τρεις ή περισσότερες ημέρες σε διάφορα εξωκκλήσια, χωρίς να ενημερώνει τις μοναχές. Αγαπημένο του εκκλησάκι ήταν του Μεγάλου Αντωνίου απέναντι από την Νέα Μονή όπου πήγαινε για να προσευχηθεί. Επίσης τακτικά έκανε το δρομολόγιο πεζός από το Μοναστήρι του την Αγία Σκέπη (έτσι το ονόμασε) ως τον Άγιο Μάρκο, φορτωμένος με ένα δισάκι πέτρες, που το πήγαινε και το έφερνε πίσω για να καταπονείται. Έτσι φορτωμένος και κατάκοπος ανέβαινε στο εξωκλήσι του προφήτη Ηλία πάνω από τον Δαφνώνα και παρέμενε άσιτος εν προσευχή για τρεις ημέρες. Εκεί προ 300 χρόνων οι κάτοικοι έχτισαν στα τέσσε-ρα σημεία του ορίζοντα τέσσερις ναούς του προφήτη Ηλία για να φύγει το θανατικό της πανούκλας που μάστιζε την περιοχή. Αυτό το συγκεκριμένο εξωκλήσι ήταν ένας από τους αγαπημένους τόπους απομόνωσης του Γέροντα. Λάτρευε την ασκητική ζωή. Το εσωτερικό του ένδυμα ήταν τρίχινο και η λιτή τροφή του ήταν χόρτα, μέλι και βρεγμένα όσπρια.

Ο διάβολος βέβαια δεν παρέλειπε να χρησιμοποιεί τα όργα-νά του και να ξεσηκώνει διάφορους πειρασμούς γύρω του. Όμως εκείνος έμενε ακλόνητος· είχε πίστη γρανιτένια, προσευχόταν, υπέμενε, σιωπούσε και είχε την ελπίδα του μόνο στην θεία δικαιοσύνη. Το πρόσωπό του ήταν πάντοτε λαμπερό και μαρτυρούσε την ουρά-νια γαλήνη που βασίλευε στην ψυχή του. Κάθε τι πικρό που γευόταν στην ζωή του αγωνιζόταν να το αντιπροσφέρει γλυκό στους συνανθρώπους του. Είχε ανάψει μέσα του η αποστολική φωτιά να μοιράζει αγάπη και ελπίδα σε όλους τους ανθρώπους. Σκεπτόταν να κάνει μία μεγάλη σαλότητα, λ.χ. να κατεβάσει τα ζωντανά της Μονής στην κεντρική πλατεία της πόλεως, για να προκαλέσει το ενδιαφέρον των ανθρώπων. Όχι για να προβάλει τον εαυτό του, αλλά για να μιλήσει στο πλήθος για την μετάνοια και τον ωκεανό της αγάπης του Θεού. Να φωνάξει σε όλους ότι «μεγαλύτερη συμ-φορά δεν υπάρχει από τον χωρισμό με τον Δημιουργό και οδυνη-ρότερο πράγμα από την απομάκρυνση του από Εκείνον».

[Συνεχίζεται]